

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: D. H. T.
bytem X
zastoupený zmocněncem Mgr. Ing. K. C. P.
sídlem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-HA13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci je legalizace jeho pobytu

na území X, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, a zároveň návrat do X odmítá, protože chce v X zůstat s manželkou a dcerou. Rodinné poměry v X žalovaný neshledal azylově relevantní.

3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, špatné posouzení skutkového stavu a vady řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že odůvodnění rozhodnutí považuje za nedostatečné a zmatečné, když podle něj není dostatečně zřejmé, na základě jakých informací žalovaný rozhodl. Žalobce dále vytýká rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když podle něj žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dále žalobce namítá porušení ust. § 3, § 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, přičemž má za to, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neopatřil si k tomu potřebné podklady pro rozhodnutí, napadené rozhodnutí tak podle žalobce není přesvědčivé. Zároveň žalobce namítá zkrácení na svých právech z důvodu, že žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
4. Dle žalobce taktéž napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno a bylo tak porušeno ust. § 46 a § 68 správního řádu a rozhodnutí je tak dle žalobce nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále namítá porušení zásady uvedené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se dle žalobce měl zabývat možností udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce má za to, že jeho osobní situace v zemi původu, tak jak ji popsal během řízení, je důvodem pro udělení azylu z tohoto důvodu. Žalobce má za to, že žalovaný aplikoval příslušná ustanovení pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu zcela nezákonně a podle své libovůle. V daném kontextu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se vyjadřují ke správnímu uvážení a zákazu libovůle.
6. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se situací žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které žalobce uvedl. Vycházel rovněž z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání zákonného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo navíc objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce na území X, neboť nedisponuje pobytovým oprávněním v X.
8. K žalobní námitce, že nebyl zjištěn skutečný stav pro udělení humanitárního azylu, žalovaný poukázal na svá zjištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, ale ani skutečnost, že na území X žije jeho rodina nelze např. v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.
9. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

10. Žaloba není důvodná.

11. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 25. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v X. Dne 28. 2. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Sdělil, že je státním příslušníkem X, národnosti X a je bez náboženského vyznání. Není členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý a má dceru. Manželka i dcera jsou vietnamské státní příslušnosti, manželka v X má udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Před odchodem z vlasti žil žalobce u rodičů. Naposledy ve X byl začátkem roku 2017 na návštěvě matky. Cestoval letecky z X přes X do X. Při své poslední cestě do X tranzitoval přes X, v té době měl platný dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, který měl od roku 2007. Je zdravý, nemá žádné zdravotní potřeby. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v X ani jiných státech. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že v X přišel o legální pobyt a chce zde zůstat se svou ženou a dcerou, které mají v X dlouhodobý pobyt. Jiné důvody žádosti nemá.
15. Při pohovoru téhož dne navíc uvedl, že ve X podnikal a pracoval jako instalatér. Protože tam měl těžký život a vydělával málo peněz, přijel v roce 2007 vydělat peníze do X. V současnosti zde pracuje pouze neoficiálně. Bydlí ve společné domácnosti s manželkou a dcerou. Do X se vrátit nechtějí, neboť by to byl velký zásah do života jejich rodiny, je tam chudoba. Žalobce neví, proč přišel o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Pracoval v družce v X, kde podepsal nějaké papíry a pak se dozvěděl, že kvůli tomu má problémy. Jiné problémy se zákonem zde neměl. Pobyt mu byl odebrán v roce 2015, poté dostal víza na strpění pobytu a výjezdní příkazy. Ve své vlasti neměl žádné problémy se státní mocí, policií, soudy nebo armádou.
16. Součástí spisového materiálu je dále Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 1. 2018 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, Údaje o zemi X 2018 ze dne 28. 1. 2019.
17. Předně krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě specifikoval nepřezkoumatelnost pouze v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, které podle něj tak nemá náležitosti dle ust. § 68 správního řádu.

18. Dle ust. § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Soud neshledal ani deficit ve vztahu k ust. § 4 správního řádu, když ze spisu nevyplývá, že by žalovaný porušil zásadu služby veřejnosti a jednal s žalobcem jakkoli neadekvátně, žalovaný ani jinak nebránil žalobci, aby uplatňoval svá práva. Taktéž soud neshledal porušení ust. § 32 odst. 1, § 46 ani § 47 správního řádu, přičemž žalobce nijak nekonkretizoval, z jakého důvodu poukazuje na tato ustanovení správního řádu.
19. Napadené rozhodnutí má všechny zákonem požadované náležitosti. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, kde mimo jiné uvedl, že „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s.ř.s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.*“
20. Z obsahu spisu vyplývá, že se žalovaný zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný napadené rozhodnutí náležitě odůvodnil, když všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b. Nelze ani nikterak zpochybňovat správní uvážení žalovaného, v žádném případě pak nelze hovořit o jeho libovůli a soud neshledal ani porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu.
21. Soud se plně ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území X. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
22. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

23. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
24. Z obsahu spisu nikterak nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo. Žalobce nebyl ani politicky aktivní, je bez vyznání, jeho zdravotní stav je dobrý a jak sám uvedl v protokolu k doplnění žádosti, neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti ani s cestou zpět. Jediným tvrzeným důvodem, který žalobce v tomto smyslu uvedl, je ekonomický motiv, neboť má v úmyslu v X nadále legálně pobývat a podnikat. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu však není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu.
25. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepoživá ochrany azylového práva. Z obsahu protokolu navíc vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany lze vnímat jen jako snahu odvrátit nelegálnost pobytu na území, když jediné zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Podmínky předpokládané ust. § 12 zákona o azylu tedy naplněny nejsou.
26. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azyllanta, b) svobodné dítě azyllanta mladší 18 let, c) rodič azyllanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azyllanta mladší 18 let.
27. Žalobce uvedl, že je ženatý a má s manželkou dceru, přičemž žijí společně v X. Nejedná se však o osoby, skrze které by bylo možné uplatnit důvody dle § 13 zákona o azylu, neboť jim nebyl udělen azyl.
28. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
29. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá ust. § 14 zákona o azylu. Existence rodinných vazeb nepředstavuje azylově relevantní důvod. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v případech neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť v těchto případech má cizinec většinou možnost opět získat

povolení k pobytu a relevantní je proto většinou zásah v případech správního vyhoštění s dlouhodobým zákazem pobytu. Je však potřeba si klást otázku, zda se v případě žalobce jedná o tak výjimečnou situaci, že by mohlo k zásahu do jeho rodinného života dojít i pouhým vycestováním. Žalobce je svéprávný člověk, který sice má zázemí v České republice a žije zde i jeho rodina, avšak pouhým vycestováním za účelem zajištění legalizace pobytu v X by k zásahu do jeho soukromých a rodinných vazeb v nepřiměřené míře nedošlo.

30. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území X. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území X či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v X, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* Přitom v dané věci je jednoznačně zřejmé, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal výhradně jako reakci na zánik pobytového oprávnění. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v X legalizovat, je na místě i nadále postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců.
31. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu taktéž není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Soudu není ani známo, že by ve X v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj žalobce nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva. Krajský soud tak ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu.
32. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
33. Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019 č. j. 6 Azs 335/2018-35, ve kterém se uvádí: *„K rodinným vazbám žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 12.*

5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016-19, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 166/2018-31). Mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, judikoval, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo samotné vycestování cizince, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území X takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území X. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území X narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27).“ Jak vyplývá z citovaného rozsudku, zásah do rodinného a soukromého života může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen ve velmi výjimečných případech. O takový případ se však v dané věci nejednalo. Je třeba připomenout, že manželka žalobce a jeho dcera jsou vietnamskými státními příslušnicemi (v X žijí na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Ve X žijí rodiče žalobce. Soud uzavírá, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce neudělením mezinárodní ochrany není s ohledem na okolnosti případu nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Jiné důvody § 14a odst. 2 písm. a), b) c) zákona o azylu zde ani nepřicházely v úvahu. Žalobce může po vycestování do země původu cizince žádat o odpovídající pobytové oprávnění, zároveň může společně se svou manželkou a dcerou vést svůj soukromý a rodinný život i mimo území X.

34. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
35. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani ust. § 14b zákona o azylu nelze použít.
36. Žalobce tedy jako jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl legalizaci pobytu na území X a nezájem o návrat do vlasti odůvodnil pouze ekonomickými hledisky. Ani

jeden z těchto důvodů neodpovídá důvodům, pro něž lze tuto ochranu dle zákona o azylu poskytnout. Žalobce je zdravý, svéprávný člověk v produktivním věku a jak soud již uvedl, ekonomická migrace nepožívá ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl nebo doplňkovou ochranu udělit.

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je ve výroku I. uvedeno.
38. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.